

Վանո Սիրադեղյան

Թաղային Քաղաքականություն շարքից

Ավետի կուսակցության տվայտանքները Գյումրիում

«Ազգային միաբանության» ձախորդությունները Գյումրիում աջուձախ թերթերի գուդրոնն մաստակն են դարձել – ծամում են, ծամում, ծամում, որ տեղի տա ու փափկի, նյութը փափկի, որ հասկանալի դառնա, թե ինչո՞ւ Սերժը չի կարողանում ապահովել Արտաշի ու գյումրեցիների մի թասիբով հանդիպում, անդամադալ մի ժողով, «ընդդիմության» մի օրինակելի ցուցադրություն՝ հրաժարականի պահանջով-բանով...

Ամբողջ հարցը այն է, որ գյումրեցիները ոչ թե Արտաշին լսել չեն ուզում, ոչ թե Հայաստանի մյուս բնակավայրերի ժողովրդից խելացի են ու կռահել են իշխանության խաղը, այլ որ Գյումրվա «լավ տղերքի» համար ոչ Նորագյուղի Ավետն է հեղինակություն, ոչ էլ նրա կուսակցություն «Ազգային միաբանությունը»: Եւ այստեղ ոչ միայն իշխանությունները օգնել չեն կարող, չեն կարող օգնել անգամ բակինսկի հայ գողականները: Այսինքն, Սերժը «նազլիով» կարող է գոնե մեկ անգամ կոտրել գյումրեցիներին, բայց այդ դեպքում պիտի վտանգի տակ դնի Բաքվի, Մոսկվայի եվ Հայաստանի հանցագործ շրջանականների հետ արվող իր բիզնեսը ու «քաղաքական» պայմանավորվածությունները: Գյումրվա Բոշի Թաղի տղերքը 98-ի հեղաշրջումից հետո վերցրել են իշխանությունն իրենց քաղաքում եվ մտադիր չեն գիջել ապարանցիներին կամ երեվանցիներին: Այս հարցում բաքվեցիներն էլ հեղինակություն չեն: Այստեղ ոչ միայն տնտեսական ոլորտների վրա ազդեցություն ունենալու հարց է, այլեվ «գողական թասիբի» այն «բարոյական

կապիտալի», որը երաշխիքն է նույն նաղդ կապիտալի: Հայաստանի մամուլին իր ընթերցողների հետ կարելի է խաբել, թե կուսակցությունը ժողովրդի հետ հանդիպել է ուզում, ինչ եք անհամություն անում, ա՛յ լենինականցիներ: Բայց խաբել չի լինի հանցագործ աշխարհում: Նրանք գիտեն, որ եթե կոմունիստների ժամանակ «ավտարիտետները» սեփական առաջին քարտուղարներ էին պահում (Ավետը՝ Մաշտոցի շրջանում, ի դեմս՝ նաեւ Գեղամյանի, Փայլակը՝ Էրեբունիում, հանգուցյալ Դքի Նորոն՝ Սպանդարյանում եւ այլն), իսկ 89-91 թվականների խառնակ ժամանակներում՝ «իրենց» քարտուղարների հետ հանցագործների ջոկատներին զինում ու կամուֆլյաժ էին հագցնում, որպեսզի բազաներում կուտակված ապրանքները, բանկերի վարկային ռեսուրսները անպատիժ գողանան,- ապա հիմա իսկական ժամանակն է կուսակցություն պահելու, այն տարբերությամբ, որ առաջին քարտուղարների տեղ հիմա այդ գործում իշխանության կողմից «փայ են մտնում» դարաբաղցիները: (Ի դեպ, այդ կամուֆլյաժով բանդաները մի զարհուրելի սովորություն ունեին՝ իրենց «ռազբորկաները» իրականացնում էին քաղաքից դուրս եւ իրենց գոհերին «մարտական պատիվներով» զրահամեքենային դրած ու զինավառ կալոնայով տանում թաղում էին նաեւ Եռաբլուրում՝ իբր սահմանում գոհվածի):

Գյումրվա լավ տղերքը պատրաստ են ծառայել իրենց՝ իշխանության բերած դարաբաղցիներին որպես իշխանության, բայց Գյումրիում չեն թողնի «շարժ անել» Նորագյուղի Ավետին ու Նապոլեոնին. դա ԱՊՀ-ի հանցագործ աշխարհի հասարակական կարծիքի տեսակետից, ասվեց, տակ տալ է նշանակում՝ դրանից բխող բոլոր հետեւյալներով: Նապոն առհասարակ հեղինակություն չէ Գյումրվա տղերքի համար: Նա սովետական տարիներին սիստեմի համար, ճիշտ է, կարեվոր պաշտոն է ունեցել՝ պահեստապետ-կառավարիչ, բայց ստատուսն է եղել ցածր՝ սպասարկու: Սովետական սիստեմում բազայի կառավարիչը երկու պարտադիր ֆունկցիա ուներ՝ շրջկոմի առաջին քարտուղարի եւ գողական աբշակի կարիքները հոգալ «համաժողովրդական ունեցվածքի» հաշվին: Դա կայուն սիստեմ էր՝ քարտուղար-բազա-աբշակ: Ահա պետական-կուսակցական այդ սիստեմն է, ի դեպ, վերարտադրում Քոչարյանը Հայաստանում՝ ի հատումն իր երիտասարդական տարիների ստատուսի ողորմելիության: Կիլիկեցի Նապոլեոնը, Ավետի փոքրավորը լինելով, չէր կարող «Ազգային միաբանությունում» չդառնալ երկրորդ հրապարակային դեմքը՝

շրջկումի կազմաժնի վարիչի եվ երկրորդ ու երրորդ քարտուղարների լիազորություններով միաժամանակ: Եւ բնական է, որ կուսակցությունում որոշումներ ընդունում է Նորագյուղի Ավետը: Լավագույն դեպքում՝ Սերժը: Որոշումը իջեցնում է Գեղամյանը, ընդհանուր վերահսկողությունը իրականացնում է Նապոլեոն Ազիզյանը: Այդպես ապահովված է, որ Գեղամյանը բերանը շաղ տա հարկավոր ուղղությամբ:

Ի դեպ, խիստ յուրահատուկ է Նապոլեոնի բնակավայր Կիլիկիայի ընտրագանգվածը: Արհեստավոր հայրենադարձներով բնակեցված այս թաղամասը, գտնվելով Նորագյուղի ուղիղ դիմացը ու տասնամյակներ շարունակ կեղեքվելով նորագյուղցիների կողմից, ախպարների արտագաղթից հետո աստիճանաբար բնակեցվեց ապարանցիներով եվ կիրովաբաղցիներով սկսած դեռ յոթանասնական թվականներից: Եւ նորագյուղցիների հետ շուրավում էր գարեջրի, կոնյակի, գինու գործարանների եվ Ավտոկայանի ստվերային անցուղարձի շուրջը: Այնպես որ, թաղերի ոչ ֆորմալ «վոժդերը» պատահաբար չեն գտել Սերժին ու Ռոբին: Եւ իրենց գործարքի անունը դրել «Ազգային միաբանություն»: Հիմա ո՞ր հանցավոր գործարքն է յուր գնում առանց «ազգայինի»: Տեղեկատվական կարգով ասեն, որ սովետական հանցագործ աշխարհի ներկայացուցիչները դեռ Պերեստրոյկայի ժամանակներից հակում ունեն ստեղծել հասարակական, բարեգործական կազմակերպություններ, որոնց մեջ պարտադիր են «իրավունք», «օրենք», «ազգ» բառերը, իսկ հասարակական կազմակերպություններից ժամանակին կանգ էին առնում հատկապես նարկոմանիայի դեմ պայքարող կազմակերպություններ հիմնադրելու վրա (հասկանալի է, որ նարկոբիզնեսով դյուրությամբ զբաղվելու համար): Այդպիսի մի կազմակերպություն, ի դեպ, ժամանակին ստեղծել էր (հիարկե, շրջանի ղեկավարների հովանավորությամբ) հանգուցյալ Ռաֆիկ Զորոյանը՝ Էրեբունիում:

Ահա այսպիսի քաղաքական դաշտ՝ մի առանձին վերցրած անտեր հանրապետությունում: Դաշտ չէ, այլ իպոդրոն դարաբաղցիների համար: Քոռ Օմարի մուրագ: Դաշնակի դրախտ: